

FEHÉR MÁTKA, GENIUS LOCI*

JURE KAŠTELAN

A bórának nincs ura. Őt uralják a tavaszi szirmok, madarak.
Egyik kézzel ad, másikkal ragad. Arca láthatatlan, zárt
zsalu,
bolond jel. Ha felporzik, füstöt vet, nem látsz tőle se eget, se tengert.

Minden jelt, lángnyelvet, kötelet, vitorlát eltép,
eltipor, elhord. Most fekete, most zöld, most lángvörös, most
ezüstös, kéklő... A bóra süvölt, füttyül, tép, szaggat, süllyeszt és
jajgat,
kezével hadonászik, magyaráz, átkot szór, könyörög... Árbocot tör, tetőt
röpít, harangot lódít, orgonát zúgat, betör a sírokba, barlangokba, követ
görget, port kavar, mélyen, magasán, széltében-hosszában szomjas pióca.
De ha lemosdik, elcsitul, a legjobb asszony, fehér mátká.

Rossz, ha a szurdok fölött ront rád, de még rosszabb: a tengeren. Szét-
szaggat
és megújít. Visszaadja az egészséget. Alkot és rombol.
Azt mondják: Adj, uram, kis bőrát, nagy napot.

ÁCS Károly fordítása

* Jure Kaštelan (1919–1990)